

Ha majd 60 éves leszek és összejön a pénz, veszek egy kék hátizsákot.

Ha meglesz a kék hátizsák, fölmegyünk a hegyekbe.

Ha járjuk a hegyet-völgyet, le is terítjük a hálózsákot a fűre.

Ha nekifekszünk: levetkőzünk.

Ha pucéran napozunk, majd üzönlének a kullancsok és belédhorgonyoznak.

Ha meglátom rajtad a kullancsot, hát előkapom a Pitralont, és lesz nemulass! a rohadt buzeránsnak.

Ha majd 60 éves leszek és összejönnek a nobelek /irodalmi+béke/, és a zászlórendek és csillagok és szalagok belepik angol szövetem, de mindemellett közvetlen vagyok és ruganyos, akkor megengedhetem magamnak, hogy saját medencémben ússzak minden reggel 3 kilométert, egyet oda, egyet vissza, egyet meg a kettő között.

Ha saját uszodámban úszok reggelenként, a nap is másként süt le rám, a barnaságtól olybá tűnik az arcom, hogy a nők legszívesebben beleszeletelnének, mint a ropogós kenyérbe, és csak ropogtatnának naphosszat.

Ha ilyen jóképű leszek, a pénz sem hiányozhat, lesz döggivel.

Ha boltba megyek /persze csak játszásiból, mert van bejárónóm, kijárónóm, átjárónóm, följárónóm, lejárónóm, visszajárónóm, megjárónóm/, egy kamion gurul mögöttem, oda dobálom a szajrét, nem a kis kosárba. Nem, nem vagyok költekező, a felesleget leadom a jól fizető maszekoknak, mert csorog a nyáluk, ha a nevetem rávéshetik a cuccra. Egy milliónál kevesebbel nem járok-kelek, hogy hiába ne fárasszák magukat a bunkó kis zsebesek, akik többnyire megzavarodnak,

nagy
imre

ha
majd
60 éves
leszek

(dolgozat)

és vörös vagy halovány képpel, de feltétlenül izzadságtól lucskosan csúsztatják vissza a vastag kötegeket. Tartok egy milliót a Sevróban, egyet a Merciben, egyet a Porcóban, egyet a Jaguárban, egyet a Rojszban, és egyet a Trabantban, mert addigra a Trabant 6 hengeres, turbós, dizeles, automata sebváltós, páncélozott, 8 kerekű, kétéltű, kis fogyasztású, maximálisan környezetkímélő, olcsó, a maga nemében fürge és kényelmes népaútó lesz. Tartok majd ott-hon is egy kevés zsozsót a faliszéfekben, a Pikasszó mögött, a Makszernszt mögött, a Polgárháború előérzete mögött, és kedvencem, Viszarionovics leple alatt.

Ha van pénzem, van házam is. Átriumos villám lőrésekkel vicсорít a külvilágra, elsőosztályú gorillákkal a gépfegyverek markolatánál. Befelé garantáltan napsütéses, vízcsobogásos, pálmahuozásos, nőszagú, keblekkel teliszórt virágos paradicsom a házam. Barátok és borok kereszteződnek itt zenével és szakadatlan elcsábulással. Határozottan jelentéktelen külsejű ex-szépségverseny-bajnoknők ápolják bőrömet krémmel, masszírral és nyögve.

Ha majd 60 éves leszek, nem lesz baj a kielégüléssel. Bekapok egy paradicsomot és kielégülök, mert jól tudom, hogy sok nikotinsavat tartalmaz ez a zöldségféleiség, a nikotinsav pedig élénkíti a vérkeringést, ami biztosítja a potenciál kihasználását, és már a tudat, hogy jól teszek magammal, és hogy milyen furfangosan beseget nekem a természet, szóval a dolgok parádés összhangja - kielégít, tehát semmiképpen sem éneklek az örökzöld "Ájkengedno zetizfegzsn"-t, legfeljebb verem a taktust, dudorászok.

A júniusi reggel sugaras levegője és Ravel szűziesen izgatott Bolerója ébreszt majd. Kitakarózom a napnak, a holland tapéta törékeny virágainak, a tánc makacs csábításnak, hogy az legyenek ami ő: meleg, világosság, játékos elrendezettség, hívás és fogadás. Bartókot nem tűrök meg reggelire, nehogy ráncaim legyenek és kávéf vedeljek szabályos étkezés helyett. A borotva simán fut és halkán csilingel, mint egy négylovas szán, sosem ejt sebeket. Bőröm

feszül a timsó és kölnijégpáncél alatt. Mi zavarhatná örömem, ha fülem pontban 8-kor szabályos golyókban gurítja ki fölösleges anyagait a mosdóba, s nem 9-kor a dzsúszomba, s nem 2-kor a kávéba, s nem 5-kor a konyakomba, s nem 10-kor egy méredek dekoltázsba? Emésztésem zavartalan, székletem kemény és hosszú, erőlködés kizárva, persze izmos hasprésem készenlétben, de hiába, egészségem napról-napra szebben virul, sima bőrömön tejes rózsák nyílnak, de cserzett matróz-pofát is vágok, ha kell, verhetetlen vagyok.

Ha majd 60 éves leszek, elhatározom, hogy 70. születésnapomon bevágok egy gesztenyével töltött fácánt, egy tűzdelt őzgerincet, egy puncstortát, hozzányelek 3 liter termelői soproni kékfrankost és 5 kávét dupla tejszínhabbal, és már bizsereg is domború mellkasom, mert látom, amint 16 éves szeretőm a vacsora után lecsúsztatja illatos csipőjéről a szoknyát. Nekem minden éppen időben lesz. Ha felkel a Nap, az a jó, ha zuhog, az a finom, ha szakad a hó, fejreállok a boldogságtól, ha vesztek a ruletten, másnap izomlázam lesz a röhögéstől, ha megutál a feleségem, megajándékozom egy drága holmival, mert ajándékozni öröm, ha átejtének az üzletben, sok meleg alsót küldök a főszernek és kedves családjának, nehogy ráfázzanak, ha nem történik semmi, de semmi, pezsgőt bontok a béke és nyugalom alkalmából, ha nagyon begyorsul a bicikli, és mindenki kiabál és csinálni akar valamit, akkor kiszállok és megvakarom a seggem.

Nem leszek bőbeszédű, a lényegre szorítkozom, tragikusan, tömören vigyorogva, mégis árnyalt leszek, pasztellszínű, sőt vad és meghajszolt, az élet bőbeszédű lazachordáira tragikusan és tömören vigyorogva, mégis árnyaltan, pasztellszínűen vadászó vad és meghajszolt gyilkos bálna, halandóságában csaknem halhatatlan, síkos, súlyos, hat-tonnás, győzelmesen suhanó kardszárnyú delfin. Keveset írok, semmit sem fejezek be, ezzel olvasóimnak gyógyíthatatlan szekszualis traumát okozok, és ők ostromolni fognak engemet bonbon- és bor- és csokoládés csótányküldeményekkel. A férfiak innának velem, és utánozni szeretnének, a nők le akarnak

fektetni, és én visszautasítom őket, /időnként/. A kiadók rámlcitálnak, a kopott kis főszerkesztők lesben állnak, vagy inkább guggolnak az utcámban a kukák mögött, mivel e bádoghengereken fejleszttem kunfu-lábmunkámat, és ők onnan nyöszörögnek egy morzsaért, pár sorért, amit az első oldalakon bedobhatnának színes fotókkal, rajongó kritikákkal, életrajzi részletekkel, a nemzetközi tanulmányok díszkivilágításában. Nem töröm a fejem, hogy miket mondjak egy konferencián, az irodalmárok hadoszlopai feltétlenül megtalálják az óperenciát a pocsolómban is. Akire tv-kamerák ágyúznak és mikrofonok géppuskáznak, az csak a bölcsesség bevehetetlen erődje lehet. Butára nem figyel az okos, ugye, tehát akire figyelnek, az csak okosabb lehet, ugye, akire meg mindenki figyel, az a legeslegeslegokosabb /ez vagyok én/, ugye, ő tehát tojik azoknak a fejére, akik figyelnek rája, mert hozzá képest azok buták, ugye. Viszont a buták nem figyelnek az okosra, ugye, mert ahhoz kevés az eszük, ugye, tehát akire figyelnek az csak butább lehet, ugye, akire meg mindenki figyel, az a legeslegeslegbutább /ez vagyok én/, ugye, ő tehát tojik azoknak a fejére, akik figyelnek rája, mert hozzá képest azok buták, csak buták, ugye.

Ha majd 60 éves leszek és fáj a testem, nagy fehér vásznakba csomagoltatom magam, hűvös, hófehér, végtelen végekbe göngyölgetnek gyöngéd asszonyok a napsütésben, hideg vizet adnak, ha megcsömörlöttem a bortól és konyaktól, barna kezükkel puhán gurítják fájdalmamat egyik hűvösségből a másikba, és sose fogy ki a vásznam, hogy felitassa. Ha megunom magamat, repítem a vásznakat, hull a szoknya, sikít a mell, combok ölelnek, locsolom a bort. Ha mégsem ez kell, a vászonból fehér zakót szabatok, fehér inget varratok, fehér nadrágot vágatok, és fehér a zoknim, fehér a gatyám, fehér a cipóm, fehér a cigarettám, fehér a fogam, fehér a papír fehér zsbemben, fehér a tintám, a tollam, így járok a városban, a tenger partján, a fák alatt, a há-

zak közt, csak a fejemen ne legyen semmi, a fejemhez ne éri-
jen senki; szilánkokra törhet a vakító sugarakban.

Ha majd 60 éves leszek, én az arcom féltve lerohadt,
hosszú piros sálát tekerek a nyakamra, abba bújtatom za-
varom. Ha orromon a rosacea rojtjai rúgyeznek, leborotvál-
tatom az egészséget egy osztályonfelüli sebésszel, miért is ne.

Szép kerek gégebeburúl letekerem a takaros kis tők-
födöt, és gyanús tartalmát a gyanúsabb rózsákra öntözöm.

Mint a kutyákat az utcák hűgyszagú háromszögelési pont-
jai - a sarkok és a fák -, úgy ingerelnek vizelésre a maku-
látlan mosdókagylók, akut prosztatitiszem behajszol e fe-
lelőtlen kalandokba. Erős kézremegésem új szint visz a pi-
káns bukéjába a dolognak.

Fülem nyúlik, hátam bozontos, orrom pamacs, a fájdalom
tompá. Köpetem zavaros, rövidlétásom javul, távolabb látok
valamit, közelebb semmit. A súlypontokat tapogatással állapí-
tom meg, a homályban hamarabb dőlnek el a kérdések. Vak-
tában vagdalkozom, súlyosan zuhanok, recseg az ágy, az asz-
szony panaszskodik, mért nem hagyom békén, meddig tart ez még,
mikor lesz már vége, végre csak az óra ketyeg. A nehézkes
csöndben vonaglik a gyomor, sísteres a bab, fortyog a kávé,
hiába gyürkőzik a has, a takaróm is lottyadt. Az emlékek be-
sürgultak, az ingerencia megkékült, a gondolatok előlmosód-
tak, képeim kifakultak, kemény apanyelvem felvizeződött, fe-
lelőtlen oldódásom befeketedett, zöld vallásom szürke pe-
nész. Beöntik a hajnalt az ablakon, valahogy levegőt veszek,
mászok a ragacsban, elkapom a radiátort, kegyetlenül beta-
karom a fenekemmel, magamba szívok egy kis melegséget, még,
még, ez jó, most jó. Talán nem lesz olyan zaccos a mai ká-
vé, mint a tegnapi volt.